

“Daha ne olacak” deme; dahası var

Kot kumlama atölyesinde çalışan işçiler, çaresiz sinsi ilerleyen bir illete yakalandılar. Ciğerleri tıkanı. Sorun yasaklamalarla aşılmaya çalışıldı.

Gazze’ye bir gemi gitti. İnsanlarımız başka bir ülkenin silahlı güçlerinin baskını sırasında öldüler. Türkiye’de gerçekleşmemiş bir olayla ilgili olarak Türkiye’de bulunmayan kişiler hakkında dava açıldı.

Tuzla tersanesinde kazalar yaşandı. Yasaklarla bu olaylara özgü çözüm üretilmeye kalkışıldı.

Fırtınalı açık denizde gemi alabora olmadı, baraj gölünde işçiler boğuldu. Olay polisiye bir vakıya dönüştürüldü.

Şehit olanların sayısı durmaksızın arttı. Olaylara çözüm olarak Özel Yetkili Mahkemeler ve polis “örgüt”e ağır darbeler vurdu.

İstanbul’un ortasında işçiler çadırda yandılar. Olay polisiye bir vakıya dönüştürüldü.

İstanbul demişken, depreminden ders alındı diye düşünme. Depreme karşı tedbirler alındı, alınmaya devam ediyor. Van’da deprem oldu. Sorumlularla ilgili adli işlemler başlatıldı.

Ortada savaş yok, bir savaş uçağımız komşu ülkenin silahlı güçleri tarafından düşürüldü. Olaya füzeyle mi vuruldu, uçaksavarla mı vuruldu, karasularında mı vuruldu, uluslar arası sularda mı tartışmalarıyla yaklaşıp komşu ülkeye karşı düşmanlık ve kin duygularının canlandırılması için kullanıldı.

Samsun’da çoluk çocuk aileler evlerinde boğuldular. Erkan İlmî, bu haftaki Ödüle bak ödüle yazısında olayı değerlendirdi. Nihayetinde olan aynı şey; insanlar olmadık biçimde öldü, inanamadık. “Daha ne olacak ki” dedik. Olay muhtemelen kendisine has istisnai bir olay olarak değerlendirilip ona özgü adli / polisiye uygulamalara girişilecek.

Tek tek bakıldığında münferit olaylar gibi görünen bu olaylara biraz geriye çekilip daha geniş bir perspektifle bakıldığında hepsinde ortak öğelerin olduğu anlaşılıyor.

“Daha ne olacak” deme; dahası var

Olaylara tek tek baktığımızda alınmaması düşünölemeyecek, aleni basit önlemlerin alınmamış olduğunu göröyoruz. “Bu nasıl olur” diye inanamıyoruz. Sanki bu olabileceklerin sınırımış gibi “Daha ne olacak ki” diye düşündükçe dahası geliyor.

Olayların ağırlıklı çoğunluğunda insanların boş bir güven duygusuyla yaşadıkları anlaşılıyor. Sanki bir hayal dünyasında yaşıyorlar. Gerçek dünya kendini hatırlattığında dikkate almıyorlar.

İletişim araçlarının sunduğu gündemin yaşadıklarımızın özetlenmiş bir yansıması olması beklenir.

Halbuki, Türkiye’de gazetesiyle, televizyonuyla, radyosuyla, internet siteleriyle, köşe yazarlarıyla, dizileri, tartışmacıları, “ankırmen”leriyle, yarışmalarıyla, hatta reklamlarıyla medya, sanki ağır bir suçluluk duygusu altında ezilen iktidar sahiplerinin gönüllerini ferahlatmak için çıkıyor izlenimi veriyor.

Günlük hayatımızın pratikleriyle ilişkisini kesmiş bu gündeme baktığında, olayların fiilen yaşanan ard ardalığından farklı biçimde dizilmesiyle ve çeşitli duygu serilerinin ard arda gelmesiyle hafızan bozuluyor ve yaşadığımızdan farklı bir dünyada yaşadığın duygusuna kapılıyorsun.

Bizzat başına gelmeden önce, olayları böyle bir gündem içinde izlediğinde kendinin neredeyse cennette yaşadığını, kazaların münferit olaylar olduğunu, insanların günahlarının bedelini ödediklerini, iktidara biat ederek günahlardan arınabileceğini düşünmemen içten bile değil.

Tek tek olaylara yoğunlaşıp gelişmeleri izlediğinde, duyguların alt üst oluyor. Neye üzüölüp neye güleceğini şaşırır hale geliyorsun.

Bu durum, zihnini disiplinli ve beceriklice kullanmasını sağlayacak eğitimi almamış insanlarda temelsiz gönenç ve güven duygusu veren dünya görüşünün oluşumuna zemin

“Daha ne olacak” deme; dahası var

hazırlıyor.

Medyanın durumu insanları körü körüne tehlikelere sürükler gibi gözüküyor. Halbuki biraz geriye çekilip geniş bir perspektifle baktığında karşına bu görüşün yetersizliği çıkıyor.

Medya tek sorumlu değil; hatta medya baş sorumlu bile değil.

Üstelik medya dediğimizin medyanın doğal gelişimi ile ortaya çıkmadığını, onun medya olmaktan çıkaracak biçimde zorla özünden uzaklaştırılıp kurulduğunu fark ediyorsun.

Bu durum medyayla da sınırlı değil. Bir şeyler bekleyebileceğin, bir şeyler umabileceğin ne varsa adı muhafaza edilip özünden uzaklaştırıldı.

Aynı zamanda yasama, yargı ve bilcümle güç olan yürütmenin dışında -o da sesini duyurabilirsen bir ihtimal- umut beslenecek hiçbir şey bırakılmamaya çalışıldı.

Çaresizlik durumunda Polyanna’cılık oynamaya meyilli insan ruhunu rahatlıkla kaplıyor temelsiz gönenç ve güven duygusu. İnsan bile bile, körü körüne tehlikeye atıyor kendisini.

On yıldır inatla takip edilen politikanın başarısı bu. Yayılıyor. Yayıldıkça gönenç de güven de azalıyor. Gönenç ve güven azaldıkça, gönenç ve güven duygusu güçleniyor. Artık inanılmayacak olaylarla daha sık karşılaşıyorsun.

Tek tek olaylara polisiye önlemlerle çözüm beklemenin, sorumluların saptanıp cezalandırılmalarını talep etmenin ancak yaygınlaşmayı hızlandırdığı da görüldü.

Biraz daha geriye çekilip daha geniş bir perspektifle bakmalı.